

SON BİSKÜVİ

Ercan Ata



ÖTÜKEN

Ercan ATA; 1973 yılında Edirne’de doğdu. Marmara Üniversitesi, Atatürk Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünden 1995 yılında mezun oldu. Evli ve iki çocuk babasıdır. MEB’de öğretmendir. İstanbul’da yaşamaktadır.

Şiir ve öyküleri, “Yedi İklim, İstanbul Bir Nokta, Temmuz, Mağaradakiler, Temrin, Hayal Bilgisi, Ayna ve İnsan, Barbar ve Dergâh” dergilerinde yayımlandı. 1993’te Cahit Zarifoğlu Şiir Birinciliği, 1995’te Altın Koza Dadaloğlu (Altın Koza Film Festivalinde şiir dalında) Özel Ödüllerini aldı. “Atlılar” dergisi tarafından en iyiler -şiir- arasında gösterildi. Çeşitli mecralarda köşe yazıları yazdı. Denemeler de yazıyor. Bir grup arkadaşıyla birlikte kültür ve sanat sayfası hazırladı. Köşe yazılarına ara sıra Çorum Haber ve İskilip Sesi’nde devam etmektedir. İlk -şiir- kitabı “Ten ve Gölge” Ötüken Neşriyat tarafından yayımlandı (2015).

Sevgili eşime

İÇİNDEKİLER

I.

İÇ KONUŞMALAR

- Son Bisküvi/ 13
Parkta Tek Kişilik Çay Partisi/ 19
Diyalog/ 22



II.

SANA VEDA

- Geçmişte Yaşayanların Güncesi/ 29
Ara Dönem/32
Geleceğin Güncesi/35
Sahilde Bir Akşamüstü/38
501/41
Tut Ellerimden İstanbul/46
Babalar, Kızları ve Adaylar/50



III.

YALNIZLIK ŞARKISI

- Vişne Reçeli/55
Beklenen/58
Kalanlar/62
Dışarı Çıkmayacağım/66



IV.

MEÇHUL KADINA ÖVGÜ

- Beni Yak/71
Ab u Zen/74
Rüyasını Arayan Kadın/76
Damatlık Elbise /77

V.
SUDAN ÖYKÜLER



Bulanık Pis Bir Deniz/81
İşi Olmayan Adam/84
Orada/87
Saat Kaç?/90
Eksi Sıfır/93
Otobüste/96
Kırılma Noktası/100



VI.
İÇİMİZDE KANAYAN

Yara/105

I.
İÇ KONUŞMALAR

Benden içeri
Benim Hikâyelerim

Son Bisküvi

SON BİSKÜVİNİN yarısı tabakta, diğer yarısını ise ağızımda gezdirip duruyorum. Gece, yeryüzüne o kadar aniden indi ki kendimi hayat karşısında ışıksız ve savunmasız hissediyorum. Başkaları yok, ben varım. Diğer insanların hepsi hikâye. Şu an yine kendimle baş başayım. Buğulu çayın sevecenliğine sığınmanın bir faydasının olmadığını da artık iyice anladım. Saf ve egzantrik bir adamım ben. Hülyalarımı Hollywood yıldızları süslüyor daima. Onlara ulaşmak, dokunmak istiyorum fakat bir türlü mümkün olmuyor bu. Kutsanmış görüntüleriyle belleğimde bir hayal olarak kalıyorlar. Dışarıdan kamyon sesleri geliyor. Neden-se her eşya beni mat etmek için kurgulanmış bu dünyada. Motosikletin sesi geceyi yırtıyor. *Yazıçarşı*'nın havası her zamankinden sıcak. Oysa mevsimin kış olduğunu biliyorum. Daha müfettişler gelmediler. Gelseler de bir şeyin değişeceğini sanmıyorum. Benim adım bay yenilgi. Eskiden yirminci yüzyılda ikamet ediyordum. Birkaç ay oldu daha yeni bir bin yıla gireli. Kendimi bir varoş prensi olarak görüyorum. Çay ağızımda kahverengi lekeler bırakarak kırılıyor. Motosiklet değil de hızarın sesidir gelen. Birileri bizleri kesmeye hazırlanıyor. Masumiyetimizi katletmek için değil mi, bunca özgün senaryo? Hakem bey, ben artık oynamak istemiyorum. Bak hem yerdeyim. İyi bir çelme ye-

dim, formam kirlendi, ayağım sakatlandı. Sızan kan, şortumun üstünde bir güle dönüştü. Dönüştürür elbet. Yağmur toprağı, toprak gülü, gül kadını, kadın erkeğı... Doğacak çocuklarımızın adını sevgi koyarız. Sevgi Hicran Azkalmış. Dün akşam tetiğı son kez çekmeyecektin, dedi Yasemin ablam. Benim burada derin bir yalnızlık okyanusunda boğulduğumu bilmezler. Batık bir gemiyim ben, 18. yüzyıldan kalma. Tarihler ona uyanış çağı mı demişlerdi? Ya bu çağın adı ne olacak? Benim çağım. Star çağı. Mahkumlar panayırı. Alaaddin sihirli lambasını alıp kapımı çalıyor. Oysa dün "Kapımı kimse açmaz bâd-ı sabadan gayrı" demiştim. Beni bir tek **Kafka** anladı. Onunla da ülfetimiz **Milena**'ya olan ortak tutkumuzla sınırlı kaldı. İnternet icat oldu olalı ne Aslı kaldı ne Milena. Önce tütünler sarardı, sonra ekmekler bozuldu. Bu da yetmedi radyasyon başımıza bela kesildi. Geçenlerde *aidsli* bir baklava yedim, dilim yandı. Artık beni kimse aklının ucundan geçirmez dediğim anda **Özer** aradı. İnsanın canı vanilyalı dondurma çekebilir mesela. Moda'da veya Mado'da bu da mümkündür. **Barış** abimin aşkın kollarında ölümünden beri tadı tuzu yok hayatın. Barış abim, yaşasaydı beni anlardı elbet. Bu çocuk hayatından bezmiş, Tatilya'ya götürüyüm de biraz avunsun yavrucak, diyebilirdi. Küçük Onur da gelir miydi acaba benimle? İnsanın onuru büyüktür, neden küçük olsun ki? Büyük insan her hâlükârda büyüktür. Yalnızlık adasında, piramidinde, sarkacında, dibacesinde vesaire... Gece, iyice kendi içine gizlendi. Pablo Neruda, Şili... İvan Pavlov, Rus kaşifi, Atlas'tan. **E. Ata**, ağaca tırmanan adam. Doğumu 1973, ölümü şimdi. Bir de **Haşım** vardı. Melal hikâyeleri yazardı İclâl Hanıma. Haşım de İclâl Hanım da öldü ne yazık ki. Sizleri kapıda beklettimse özür dilerim. Floresanla mücadele daha bitmedi. Ben yaşadıkça sürecek. Ben yaşayan bir ölü değilim. Zaten ölmüş, hiç değil! Kupamda küçük

aslan kız resmi var. Ara sıra bana demli Nescafe'ler yapıyor. Çayı mutlaka açık içerim. Hatta öyle ki Lipton poşetlerini dahi açık rica ederim. Gömleğim de açık sarıydı üniversiteye giderken. Siyah blazer ceketim vardı. Daha doğrusu Ali'nin ceketiydi, ben giyiyordum. İnanılmaz yakışıklıydım mazide. Kapıcı salonu yıkıyor. Bunu anlamam gayet zor oldu. Su sesini duyunca irkildim. Tabağımda beş bisküvi daha var. Olsun, onlar benim son bisküvilerim. Artık yazmayı bırakmaya karar verdim. Karın doyurmuyor. Kolay kovuluyorsun her kapıdan. Eşofmanlarım mavi. Mavi, en sevdiğim renk. Sevgi yok. Yalnızlık da... Beyin hücrelerini küçükken öldüreceksin. Düşünce suçu işlememen için bu gerekli. Kalbini de... Bakın benim kalbim şu anda çok katı mesela. Kalbimin içine koskocaman bir dünyayı sığdırdım ben. Yeni alacağımız mobilyaları, yatak ve misafir odası takımlarını. Yemek odasını daha sonra... Tül, harekete geçti. Üzerime üzerime geliyor. Bunlar birlikte hareket ediyorlar anlaşılabilir. Meseleye bir tercih meselesi olarak da bakmak mümkün. Bir ticaret adamı, ehl-i takva, dava insanı. Karşıda ben. Neden tercih sebebi olacaktım ki? İngilizcem bile yok doğru dürüst. Bilgisayarım hiç yok. Sosyalist bir baba. Kalabalık bir aile. Burada tüm düzen bana karşı kurulmuş. En kötü sınıf. "Sandık üstüne sandık/Biz de sizi adam sandık." Eh, iyi zürefa zannetmediğiniz için şükre delim. Mavi eşofman, mor tükenmez kalem, lacivert semali bir gecede. Bu cümleyi **Orhan Pamuk**'tan aşırımdım. Bugün beni **Akın** aradı. Çok sevindim. Son sigaramı içtikten sonra rahatça ölebilirim. Sigara içmediğimi daha önce söylememiş miydim yoksa? Malumu ilam olmaz. İlan-ı aşk mümkün. Aşk yoktu. Görüşmeler vardı. Yirmi dört saat fazla mesai. Sonra mektuplar çıkageldi. Ekmekler henüz bozulmamıştı. Derken **Sivas**'ta karlı bir kış günü umutlarımızı, aşklarımızı, umutsuz aşklarımızı telgrafın tellerinde

aradıydık. Sonra sesler kesildi. Konuşmak yasak. Görüntüler zaten yoktu. Tabii, sevgili dostum hikâyede senden de bahsederim. Her harfi 40 dolar. Parayı ödeyecek sen olduktan sonra. **L. veya M.** Kambersiz düğün olur mu? **Bülent**'le bugün baraja gittik. Binevler'den, zenginler semtinden geçiyordu yolumuz. Nedense her kentte bir Binevler oluyor. Fakat burada Beşyüzevler ve Kurtuluş yok. Anlamadığım bir mesele var. Bunu şehir planlamacılar ve sosyologlara sormam gerekiyor. Orada Mimar Sinan'ın muhteşem eserleri vücut bulduğu halde neden Mimar Sinan semti yok. Burada tek bir tarihi eser olduğuna göre Mimar Sinan Mahallesi'nin kurulmasının sebep-i hikmeti nedir? Neyse bu konuyu geçelim. Lozan'a gelelim. Onu da geç. Dostum **Aldemir**, 280 dolar rica edeyim. Bizi leylekler getirdi. Bir gece götürdü. Karlı bir geceydi. Beynimde tonlarca yük **varoluşun** baskısını oluşturuyordu. Küçük-lüğümde **Milla Jovovich**'i çok sevmeme rağmen **Necip Fazıl** olmak istiyordum. Hayır, istiyordum kelimesi fazla o cümlede. İstemek fiilini çiz. Aşk da. Aşk yoktu. Adamlar vardı. Üç fakir adam. Üç inanmış adam. Varoluşun alfabe-sini yazmaya koyulmuşlardı. Varsın **İ. Sadri**, tanımasındı. Aptal hayranlarından biri zannetsindi. Tabakta üç bisküvi kaldı. Nokia 8210. Mucizevi bir alet. Günlerden bir gün, gecelerden bir gece, pire berberken, deve tellalken **Ericsson** 688 ile karşılaşır. **Nokia** hayatının en ihtişamlı cümlelerinden birini kurar. Aslında geceyle ve denizle dalga geçmeyi amaçlamaktadır.

- Bazen kendi ağırlığını taşıyamaz insan. Konuşamaz kendisiyle bile.

- Bu ne şimdi?

- Hiçbir şey.

- İyi, hayat boyu kendine iyi bak.

Son nokta. Her şey için iyi gelir. Ağrılara da... Tüm Hollywood filmleri hüznü biter. Üçüncü bardak çay. Sigaram da bitmiş. Ballica. Yoksa ben hiç sigara içmemiş miydim? Senin iyi bir öğretmen olmadığını ilk görüşte anlamıştım zaten. Bu yüzden sana... Bisküviler bitiyor. Anneme birkaç mayalı mı yaptırıyordum acaba? Annem yok! Yoktu ki... Leylekler. Neyse ben *mavi göle* tekrar dönüyorum. Ortaokul yıllarımda giydiğim tek gömleğim de maviydi. Gözlerim mavi. Gökyüzü ne renktir bilirsiniz. Kumral aday, mavi Tuna'yı. Fatih Caddesi'ni, Miryakefelon'u, iş hanlarını, ucuz kadınları, yanıp sönen ışıkları, lüks arabaları, gurbeti, daüssılayı, ariyet karanfilleri, yârin dudağından çalınan alevi, kuş cıvıltılarını...

Bu evde bir şeyler eksik yine de... John Sebastian Bach mesela. Hafif hafif dokunacak gönlümüzün nağmelerine. Renoir'in birkaç tablosu da olmalı. Bir yaz rüyası resmi. Abdullah Efendi'nin rüyalarının dile gelişi. Neden bu kadar aydınlık bu oda? Karıncalar kalbimi niçin istilaya yelteniyorlar? **Kafka**'yla bir gece söğütlükte çay içmiştik. O gün bu gündür anamdan emdiğim süt burnumdan gelir. Masada selpak var. Yaz kış kullanırım ben. Bazıları da beni kullanır. Acaba **Necip Fazıl** anlayabilmiş miydi dünyanın kaç bucak olduğunu? Tekmili birden iki bölüm. Siyah beyaz. Acı tatlı. Ademle Havva. Çay sigara. Mürekkep ve ses. Aşk ve elem. Yağmurda çocuk. Su ve ateş. Sarı mavi. Göz ve bebek. Ey çocuk, sen yanlış yaptın. Sırlarını asla ifşa etmeyecektin. **Aldemir**'in dolarlarını geri ver. Kasabana tekrar dön. Köyüne var. Birazdan uyursun yine. Kirli battaniyeni üzerine çekersin. Malum ışıktaki uyuyamazsın. Bir yarasa için en tehlikeli müzik sessizliktir. Perdeni hafif aralarsın birazcık ışık için. Saat 12'de oda sallanmaya başlar. Cep telefonunu ve cüzdanını alıp çıkmayı kurarsın. Üçüncü kattan aşağı inmek zor gelir. İnmesini beklersin her şeyin

üzerine. Nasılsa perde ve lamba seninle oynamaktan vazgeçmiştir. Bu evde bir şey eksik yine de. İşte şimdi, tam bu anda son bisküvinin yarısı ağızda eridi, diğer yarısı tabakta. Bisküvi tamamen bitmeden bu hikâyeye bitmeli. Perde kapanmalı. Yaşamak, var olmak sancılı bir şey. Yarım bisküvinin yarısı hâlâ tabakta.

Ağustos 2000